

tægten f. Ex. er 100 Rd. af det bygningss-afgiftspligtige Erhverv og 200 Rd. af Agerbruget, skal altsaa kun en tilsvarende Del af Bygningens Assurancefum og ligeledes en tilsvarende Del af Glademaalet lægges til Grund for Opmaalingen, og Meningen er altsaa, at den Bedkommende skal svare Afgift i Forhold til den Indtægt, som det paagjældende Erhverv yder ham. Jeg tror, man maa indrømme, at dette er et Forslag, som i sig selv er billigt, og naar man maasse vil indvende derimod, at det vilde blive vanskeligt for Kommunalbestyrelserne at udføre det — hvad der blev indvendt imod Forslag af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) — vil jeg sige, at der for hans Forslags Bedkommende maasse kan være nogen Banffelighed tilstede, ffjøndt jeg ingenlunde tror, at den vil være uovervindelig, men for mit Forslags Bedkommende kan der virkelig ikke synes at være Banffelighed tilstede, thi det vil dog ikke blive ret mange Familier i hver Kommune, som drive blandet Erhverv, og, støttet paa Bedkommendes egen Opgivelse — som man jo, dersom man tvivler derom, har samme Ret til at undersøge, som man har ved Paaligning af Indkomstskat — tror jeg, det vil blive muligt at faae opgivet hans Indtægt, baade af hans afgiftspligtige Erhverv og af den Del af hans Erhverv, som er sitagen. Paa Landet har man slet ikke Noget imod Bygningsafgiften i sig selv, men man har blot overhovedet imod, at man skal betale for den hele Næring, naagtet det dog kun er en Del deraf, som skulde svare Skat. Nærmest for alle de af mig nævnte Gaandværkeres Bedkommende, som ere blevne skattepligtige ifølge Næringsloven af 29de December 1857, tror jeg, at mit Vædringsforslag maa siges at være et Fremskridt, men dette gjælder dernæst ogsaa en anden Klasse, f. Ex. alle de Landmænd, som drive lidt Kreaturhandel, Teglværk eller andet saadan Erhverv. Disse Folk blive satte i Skat af hele deres Stuehus, og hele Gaardens Assurancefum bliver lagt til Grund for Skatten, forudsat at Stuehuset ikke er særligt assureret, men jeg har, som jeg allerede udtalte ved 1ste Behandling, en stærk Tvivl om, hvorvidt man overhovedet kan

satte disse Folk i Skat. Jeg veed sandelig ikke, i Kraft af hvilken Lovparagraf man har gjort det; thi der staar udtrykkelig i § 35 i Anordningen af 1ste Oktober 1802, at de ere fritagne. Loven af 1857 ophæver vel for en Del denne Paragraf, nemlig for de Gaandværkeres Bedkommende, som jeg før har omtalt, og som ere blevne skattepligtige, men den ophæver den ikke for Bøndergaard, Hovedgaard og alle de Gaarde, der ere nævnte, kort sagt, for alle Gaarde, som høre til Agerbrug, hvilke overhovedet ere fritagne, fordi der er lagt Skat paa dem gennem Hartkornet. Det er derfor vitterligt, at der i den Henseende hersker den største Forvirring. I nogle Eogne sætter man Kreaturhandlen i Skat og i andre ikke; i nogle Brandassurancestrikter opmaaler Direktøren slet ikke hos dem, fordi han mener, at de ere fritagne ifølge den nævnte Lovparagraf. At dette maa virke forvirrende, er indlysende, og jeg har troet, at mit Vædringsforslag under Nr. 1 skulde kunne have det Forargelige i disse Stykker. I § 5 har jeg foreslaaet, at Branddirektøren skal opgive hvert enkelt Mars Indtægt. Der vil selvfølgelig een Gang for alle ske en stor Forandring ved den Opmaaling, som bliver at foretage over det Hele for disse blandede Erhvervs Bedkommende; men dernæst maa der ogsaa kunne indtræde en aarlig Forandring deri, f. Ex. naar en Mand udvider sin Næring. Han kan f. Ex. foretage en stor Udvidelse af sit Teglværk, saaledes at dette, medens det før kun tilførte ham en mindre Del af hans Erhverv, maasse kan blive en større Del deraf. Derfor skal den aarlige Indberetning gives fra vedkommende Kommunalbestyrelse til Branddirektøren, hvorefter denne dog selvfølgelig ikke behøver at maale op paany, thi han kjender jo i Forveien baade Assurancefummen og Gladeindholdet, naar dette en Gang er opmaalt; derfor skal der selvfølgelig ikke paany foretages en Opmaaling, men kun en aarlig Indberetning, hvorefter Skatten bliver at regulere. At jeg har sat det foregaaende Mars Indtægt, er naturligvis nødvendigt, da man ikke kan opgive sin Indtægt undtagen netop efter det foregaaende Mars Indtægt. — Jeg vilde nødigt lægge det foreliggende Lovforslag Hindringer i Veien, men,